18/10/2019

Ο ερημίτης ασκητής και ο ληστής της ερήμου

/ Ορθόδοξες Προβολές

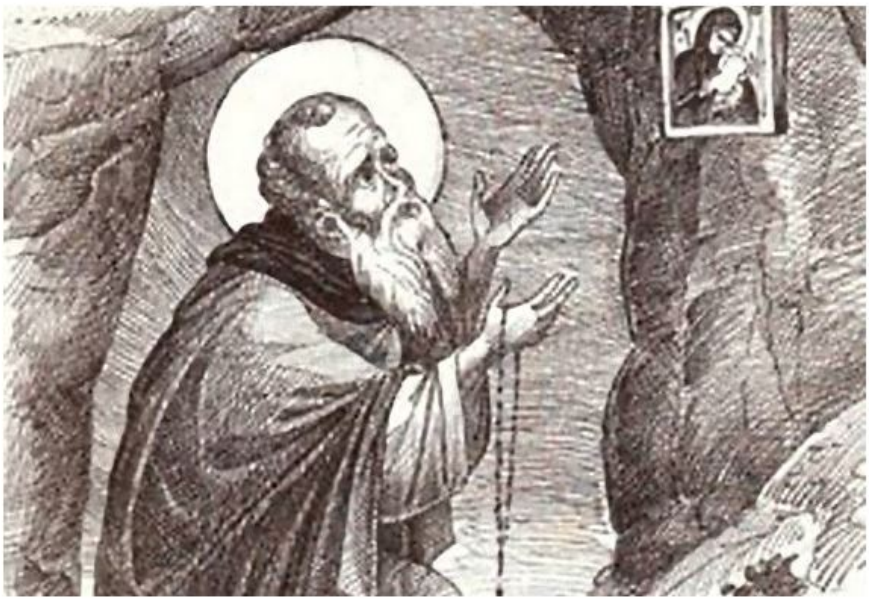

Ήταν ένας γέροντας ασκητής και αναχωρητής, ο οποίος ασκήτευσε σ' ένα έρημο τόπο 70 χρόνια, με νηστεία, παρθενία και αγρυπνία. Στα τόσα δε χρόνια που δούλευε στο Θεό, δεν αξιώθηκε να δει καμία οπτασία και αποκάλυψη εκ Θεού. Και σκέφθηκε, λέγοντας τούτο:

«Μήπως για καμίαν αφορμή που δεν ξέρω εγώ, δεν αρέσει του Θεού η άσκησή μου, και η εργασία μου είναι απαράδεκτη; Μήπως γιά τούτο δεν μπορώ να έχω αποκάλυψη και να δω κανένα μυστήριο:».

Αυτά λογιζόμενος ο γέροντας, άρχισε να δέεται και να παρακαλεί το Θεό περισσότερο, προσευχόμενος και λέγοντας:

«Κύριε, εάν σου αρέσει η άσκησή μου και δέχεσαι τα έργα μου, δέομαί σου ο αμαρτωλός και ανάξιος, να χαρίσεις και σε μένα κάποιο από τα χαρίσματά σου, για να πληροφορηθώ με μία φανέρωση ενός μυστηρίου ότι άκουσες τη δέησή μου, για να περνώ θαρρετά και πληροφορημένα την ασκητική μου ζωή».

Ενώ τα έλεγε αυτά ο άγιος γέροντας και παρακαλούσε, άκουσε τη φωνή του Θεού να του λέει:

«Αν με αγαπάς και θέλεις να δεις τη δόξα μου, πήγαινε μέσα στη βαθύτατη έρημο, και θα σου αποκαλυφθούν μυστήρια».

Όταν άκουσε αυτή τη φωνή ο γέροντας, βγήκε από το κελλί του.

Αφού απομακρύνθηκε, τον συνάντησε ένας ληστής, ο οποίος όταν είδε τον αββά, όρμησε με βία εναντίον του, θέλοντας να τον σκοτώσει.
Όταν τον έπιασε, του είπε:

«Σε καλή ώρα σε συνάντησα, Γέροντα, για να τελειώσω την εργασία μου και να σωθώ.

Διότι εμείς οι ληστές έχουμε τέτοια συνήθεια και τέτοιο νόμο και πίστη.

Ότι δηλαδή όποιος μπορέσει να κάνει εκατό φόνους, πηγαίνει στον παράδεισο!

Εγώ, μετά από πολλούς κόπους έως τώρα, έκανα ενενήντα εννιά φόνους…

Μου λείπει ακόμα ένας για να τελειώσω την εκατοντάδα μου και να σωθώ.

Λοιπόν, σου χρωστάω μεγάλη χάρη και σε ευχαριστώ, γιατί σήμερα για σένα θ’ απολαύσω τον παράδεισο».

Όταν άκουσε τα λόγια του ληστή ο γέροντας, ξαφνιάστηκε και τρόμαξε με το ξαφνικό και ανέλπιστο πειρασμό. Και αφού με το νου του κοίταξε προς το Θεό, σκέφτηκε και είπε:

«Αυτή είναι η δόξα σου, Δέσποτα Κύριε, που θέλησες να δείξεις σε μένα το δούλο σου; Τέτοια συμβουλή έδωσες σε μένα τον αμαρτωλό, να βγω από το κελλί μου, για να με πληροφορήσεις τέτοιο φοβερό μυστήριο; Με τέτοιες δωρεές αμείβεις τους κόπους της ασκήσεως που έκανα για σένα; Τώρα αληθινά γνώρισα, Κύριε, ότι όλος ο κόπος της ασκήσεώς μου ήταν μάταιος· και όλες οι προσευχές μου θεωρήθηκαν από σένα σίχαμα και βδέλυγμα. Όμως ευχαριστώ τη φιλανθρωπία σου. Κύριε, ότι, καθώς γνωρίζεις, παιδεύεις την αναξιότητα μου, όπως μου πρέπει, για τις αμέτρητες αμαρτίες μου και με παρέδωσες στα χέρια του ληστή και φονιά».
Αυτά λέγοντας ο γέροντας, λυπημένος, δίψασε πολύ και είπε στο ληστή:

«Παιδί μου, επειδή με το να είμαι αμαρτωλός, με παρέδωσε ο Θεός στα χέρια σου να με θανατώσεις και να γίνει έτσι η επιθυμία σου, όπως το θέλησες, και εγώ στερούμαι τη ζωή, σαν κακός άνθρωπος που είμαι, γι' αυτό σε παρακαλώ κάνε μου μία χάρη και ένα πολύ μικρό θέλημα και δος μου λίγο νερό να πιω, και μετά αποκεφάλισέ με».

Όταν άκουσε ο ληστής το λόγο του γέροντα, θέλοντας με προθυμία να εκπληρώσει την επιθυμία του, έβαλε στη θήκη το σπαθί, που κρατούσε, και έβγαλε από τον κόρφο του ένα δοχείο και πήγε στο ποτάμι που ήταν εκεί κοντά και έσκυψε να το γεμίσει, για να φέρει στο γέροντα να πιεί.

Και εκεί που προσπαθούσε να γεμίσει το αγγείο, πέθανε!

Όταν πέρασε λίγη ώρα και δεν ερχόταν ο ληστής, σκεπτόταν ο γέροντας και έλεγε: «Μήπως και ήταν νυσταγμένος και έπεσε και αποκοιμήθηκε και για αυτό αργεί και έτσι μπορώ νά φύγω και να πάω στο κελλί μου; Επειδή όμως είμαι γέρος, φοβάμαι, γιατί δεν έχω δύναμη να τρέξω, θα κουραστώ και θα με προφθάσει, και στο θυμό του θα με τυραννήσει χωρίς λύπη, κόβοντάς με ζωντανό σε πολλά κομμάτια. Λοιπόν ας μη φύγω, αλλά ας πάω στο ποτάμι, να δω τί κάνει».

Πήγε λοιπόν ο γέροντας με- τέτοιες σκέψεις και τον βρήκε πεθαμένο. Όταν τον είδε γέμισε θαυμασμό και έκπληξη. Και σηκώνοντας τα χέρια του στον ουρανό έλεγε:

«Κύριε φιλάνθρωπε, εάν δεν μου αποκαλύψεις το μυστήριο αυτό, δεν κατεβάζω τα χέρια μου. Λυπήσου λοιπόν τον κόπο μου και φανέρωσέ μου αυτό το πράγμα».

Ενώ προσευχόταν ο γέροντας, ήλθε Άγγελος Κυρίου και του είπε:

«Βλέπεις, αββά, αυτόν που βρίσκεται μπροστά σου πεθαμένος; Εξαιτίας σου πέθανε με αιφνίδιο θάνατο, για να γλυτώσεις εσύ και να μη σε θανατώσει. Λοιπόν θάψε τον ως ένα σωσμένο. Διότι η υπακοή που έκανε σε σένα και έκρυψε το φονικό σπαθί στη θήκη του, γιά να πάει να σου φέρει νερό, να σβήσει τη φλόγα της δίψας σου, με αυτό το έργο καταπράυνε την οργή του Θεού και τον δέχθηκε ως εργάτη της υπακοής. Και η ομολογία των ενενήντα εννέα φόνων θεωρήθηκε ως εξομολόγηση.

Λοιπόν θάψε τον και έχε τον με τους σωσμένους. Και γνώρισε απ’ αυτό, το πέλαγος της φιλανθρωπίας και ευσπλαχνίας του Θεού. Καί πήγαινε χαίροντας στο κελλί σου και να είσαι πρόθυμος στις προσευχές σου και να μη λυπάσαι και να λες, ότι πως είσαι αμαρτωλός και στερημένος από αποκάλυψη.

Γιατί όπως είδες σου απεκάλυψε ο Θεός ένα μυστήριον. Να ξέρεις δε και τούτο, ότι όλοι οι κόποι της ασκήσεως σου είναι δεκτοί ενώπιον του Θεού, διότι δεν υπάρχει κανένας κόπος που γίνεται για το Θεό και να απορρίπτεται απ’ αυτόν».

Αφού άκουσε αυτά ο γέροντας έθαψε τον νεκρό...

Από χειρόγραφο «Γεροντικό»,
της Ι. Μονής Φιλοθέου.

Εκ του ιστοτόπου Ιεράς Μητροπόλεως Αργολίδος